

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **UNIMEX-INVEST, s.r.o.**, IČO: 258 72 117, se sídlem Svojsíkova 1596/2, Ostrava, zast. doc. JUDr. Zdeňkem Koudelkou, Ph.D., advokátem, se sídlem Optátova 46, Brno, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 3. 2023, č. j. 9352/23/5100-41456-711929, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 13. 11. 2024, č. j. 22 Af 12/2023-52,

t a k t o

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Přehled dosavadního řízení

[1] Žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Finančního úřadu pro Moravskoslezský kraj (dále též „správce daně“) ze dne 14. 10. 2022, č. j. 3919009/22/3202-80543-806172, jímž podle § 106 odst. 1 písm. d) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, zastavil řízení o návrhu žalobce na zastavení daňové exekuce zahájené exekučním příkazem na prodej nemovitých věcí ze dne 3. 7. 2017, č. j. 2594395/17/3203-00540-805180, která byla zcela zastavena rozhodnutím o zastavení daňové exekuce ze dne 25. 9. 2018, č. j. 3338912/18/3203-00540-805180.

[2] Žalobce proti tomuto rozhodnutí žalovaného podal žalobu, kterou Krajský soud v Ostravě zamítl v záhlaví uvedeným rozsudkem. Konstatoval, že žalobce svůj názor o nesprávnosti závěrů správních orgánů obou stupňů, že se nelze v dané věci domáhat

zastavení daňové exekuce, která již byla dříve pravomocně zastavena, nepodpořil žádnou právní konstrukcí. Se závěry správních orgánů se krajský soud ztotožnil a shledal je zákonnými a vycházejícími z právní úpravy, jakož i ze základních procesních principů. Cíl žalobce, jímž je vyslovení závěru o nicotnosti podkladových rozhodnutí představujících exekuční tituly a o nezákonnosti daňové exekuce, nelze dosáhnout, jestliže daňová exekuce v posuzované věci byla pravomocně zastavena již v roce 2018. Neexistuje tedy žádný procesní rámec pro vypořádání žalobcových skutkových a právních tvrzení.

[3] Ke stěžovatelem namítané nicotnosti podkladových rozhodnutí daňové exekuce městský soud uvedl, že překračuje předmět řízení, jelikož o návrhu na vyslovení nicotnosti rozhodnutím žalovaného, ani jemu předcházejícím rozhodnutím správce daně, rozhodováno nebylo. Žalobcem namítané skutečnosti vztahující se k původnímu daňovému řízení, z něhož vzešla podkladová rozhodnutí pro exekuční řízení, opět překračují předmět soudního přezkumu v posuzované věci, a krajský soud se proto tímto žalobním tvrzením nezabýval.

[4] K poslednímu žalobnímu bodu, v němž žalobce namítl, že žalovaný měl posoudit jeho právní a skutková tvrzení týkající se otázky doručování exekučních příkazů žalobci, statutárního zastoupení, resp. nezastoupení žalobce v rozhodném období, včetně judikatury Nejvyššího soudu vztahující se k důsledkům neexistence statutárního zastoupení žalobce, jako předběžnou otázku a učinit závěr o nezákonnosti podkladových rozhodnutí pro daňovou exekuci, krajský soud uvedl, že žalobcova skutková a právní tvrzení nemohla být posouzena ani jako předběžná otázka, neboť předběžná otázka může být posouzena toliko v rámci probíhajícího řízení. Takové řízení však v posuzované věci neběželo a ani běžet nemohlo. Také poslední žalobní bod proto překračuje rámec předmětu řízení, neboť se jedná o tvrzení, jimiž se správní orgány nemohly zabývat na základě návrhu na zastavení exekučního řízení, které již neběželo.

[5] Ohledně argumentace žalobce v podaných replikách se krajský soud plně ztotožnil s názorem žalovaného o nepřiléhavosti žalobcem citovaného rozsudku NSS sp. zn. 8 Afs 250/2018, jelikož v odkazované věci se jednalo o zcela odlišnou procesní situaci, kdy návrh na zastavení daňové exekuce byl věcně projednán. Rozhodnutí daňových orgánů nelze považovat za formalistická ani paušální, ale naopak za zákonná, odpovídající plně úpravě obsažené v daňovém řádu. Žalobcovo srovnávání nyní přezkoumávaného řízení se soudním řízením o výkonu rozhodnutí v soukromoprávní věci naráží na nepřekročitelnou bariéru již dříve ukončeného řízení o daňové exekuci.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[6] Proti tomuto rozsudku městského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost. Připustil, že jeho návrh směřoval mimo jiné k zastavení daňové exekuce, která však byla zastavena, a není tak proti stěžovateli vedena. Původní podání stěžovatele však obsahuje řadu skutkových a právních závěrů, kterými se správní orgány nezabývaly, nebo se jimi zabývaly velice okrajově a nevyvodily z nich náležité skutkové a právní závěry. Z obsahu všech podání stěžovatele vyplývají skutečnosti svědčící o tom, že daňová

exekuce byla vedena od počátku nezákonně na základě rozhodnutí, která neměla být nikdy vydána, resp. došlo-li k jejich vydání, pak se jednalo o rozhodnutí nicotná. Závěr žalovaného, že je-li daňová exekuce zastavena, nelze se v rámci řízení domáhat jiného či dalšího rozhodnutí, které by tento závěr změnilo, je nesprávný. Stěžovatel poukázal na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 15. 12. 2020, č. j. 27 Cdo 791/2019-435, a ze dne 12. 4. 2018, č. j. 21 Cdo 2646/2016-367, a uvedl, že v období od 25. 4. 2008 do 4. 6. 2018 neměl žádného jednatele, v důsledku čehož bylo daňové řízení v letech 2008 až 2010 stíženo závažnou vadou, která spočívala v absenci procesní způsobilosti na straně stěžovatele. To způsobuje nicotnost všech platebních výměrů vydaných v daňovém řízení. Žalovaný měl reagovat na zjištění, že podkladová rozhodnutí pro daňovou exekuci byla nezákonná a měl učinit takové rozhodnutí, v němž by se nezákonnost uvedených rozhodnutí projevila. Stěžovatel dále poukázal na rozsudek NSS č. j. 8 Afs 250/2018-54, který se zabývá tzv. „jinými důvody“ pro zastavení exekuce.

[7] V souvislosti se závěrem krajského soudu, že na důvody uváděné stěžovatelem nelze vztáhnout § 181 odst. 2 písm. i) daňového řádu, stěžovatel uvedl, že nelze pominout judikaturu Ústavního soudu, vztahující se k důvodu zastavení exekuce dle § 268 odst. 1 písm. h) občanského soudního řádu. Ústavní soud dovodil, že z obecně přijímané zásady, že námitky vůči vadám nalézacího řízení nelze přenášet do řízení exekučního, existují výjimky. Stěžovatel poukázal na nálezy Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 3216/14 a II. ÚS 3194/18 a konstatoval, že s ohledem na judikaturu Ústavního soudu nelze bezvýjimečně trvat na závěru o oddělenosti nalézacího řízení a řízení exekučního. I v exekučním řízení lze úspěšně zpochybnit vykonatelný titul. Důvody, proč žalovaný nevyhověl návrhu na zastavení exekuce, není v souladu s výše uvedenou judikaturou. Stěžovatel upozornil, že žalovaný argument o oddělenosti exekučního a vyměřovacího řízení opřel o rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 9 Afs 28/2009-124, avšak jím citovaná pasáž představuje naraci, v níž soud shrnuje vyjádření žalovaného ke kasačním stížnostem. Žalovaným uvedená rozhodnutí Nejvyššího správního soudu se vztahují výhradně k přezkumu exekučních příkazů, nikoli rozhodnutí o návrhu na zastavení daňové exekuce. Odkaz žalovaného na judikaturu Nejvyššího správního soudu je tedy nepatřičný a jím zaujaté názory nepotvrzuje.

[8] Žalovaný se materiálně nezabýval stěžovatelem namítanými důvody. Právní závěry žalovaného a krajského soudu odporují výkladu tzv. „jiného důvodu“ pro zastavení exekuce, který zastává Ústavní a Nejvyšší soud a který se s ohledem na nález Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 9/15 užije i na daňovou exekuci. Výklad § 181 odst. 2 písm. i) daňového řádu učiněný žalovaným i krajským soudem tedy není zákonný. Zásada oddělenosti vyměřovacího a exekučního řízení není neprolomitelná, v tomto rozsahu je úvaha krajského soudu i žalovaného nesprávná. Okolnosti uváděné stěžovatelem mohou představovat důvody pro zastavení daňové exekuce a exekuční tituly i uložené povinnosti z nich plynoucí by měly být k námitce stěžovatele přezkoumány.

[9] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že stěžovatel navrhl zastavení exekučního řízení, které již bylo před podáním návrhu pravomocně zastaveno. Byl tak naplněn důvod pro zastavení řízení podle § 106 odst. 1 písm. d) daňového řádu. Podaný

návrh nebylo možné meritorně projednat. Zákonnost exekučního příkazu navíc již byla posouzena rozsudkem NSS ze dne 30. 6. 2022, sp. zn. 7 Afs 394/2020, který se zabýval i účinností doručení exekučních titulů stěžovateli a dospěl k závěru, že byly stěžovateli účinně doručeny a nebyla shledána ani jejich nicotnost.

[10] Argumentací stěžovatele, že správní orgány měly reagovat na zjištění o nezákonnosti podkladových rozhodnutí, je nesprávná. Takovou námitku totiž lze posoudit pouze v případě probíhajícího řízení, pokud již řízení (exekuce) neběží (v dané věci byla zastavena již v roce 2018), nelze se takovou námitkou na základě nepřípustného návrhu meritorně zabývat. Předmětem řízení je posouzení správnosti a zákonnosti procesního rozhodnutí o zastavení řízení, a touto námitkou tak stěžovatel překročil předmět soudního přezkumu.

[11] Na tom nic nemění ani argumentace stěžovatele vztahující se k důvodům pro zastavení daňové exekuce podle § 181 odst. 2 písm. i) daňového řádu. Pokud by daňová exekuce, jejíž zastavení je návrhem požadováno, v době řízení o návrhu probíhala, bylo by možné věcně projednat a vypořádat jednotlivá skutková a právní tvrzení stěžovatele. Výsledkem takového posouzení by bylo meritorní rozhodnutí vydané podle § 181 odst. 2 daňového řádu. Pak by byla aplikovatelná i stěžovatelem uváděná judikatura (např. rozsudek NSS sp. zn. 8 Afs 250/2018). V posuzované věci se však jedná o zcela odlišnou procesní situaci, kdy daňová exekuce již nebyla v době podání návrhu stěžovatele na její zastavení vedena, a proto argumentace stěžovatele není přílehavá.

III. Posouzení kasační stížnosti

[12] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti dle § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[13] Kasační stížnost není důvodná.

[14] Podle § 105 odst. 2 daňového řádu *nicotné je rozhodnutí, pokud a) správce daně nebyl k jeho vydání vůbec věcně příslušný, b) trpí vadami, jež je činí zjevně vnitřně rozporným nebo právně či fakticky neuskutečnitelným, nebo c) je vydáno na základě jiného nicotného rozhodnutí vydaného správcem daně.*

[15] Podle § 106 odst. 1 písm. d) téhož zákona *správce daně rozhodnutím řízení zastaví, jestliže bylo učiněno podání ve věci, o níž již bylo pravomocně rozhodnuto, nejde-li o rozhodnutí prozatímní nebo předběžné povahy.*

[16] Podle § 181 odst. 2 písm. i) daňového řádu *správce daně na návrh příjemce exekučního*

pokračování

příkazu nebo z moci úřední daňovou exekuci zcela nebo zčásti zastaví, pokud je tu jiný důvod, pro který nelze v daňové exekuci pokračovat.

[17] Nejvyšší správní soud považuje za vhodné nejprve pro přehlednost zmínit dosavadní vývoj věci.

[18] Správce daně vydal dne 3. 7. 2017 dva exekuční příkazy, jimiž nařídil vůči stěžovateli daňovou exekuci příkázáním pohledávky z účtu (č. j. 2594126/17/3203-00540-805180) a prodejem nemovitých věcí (č. j. 2594395/17/3203-00540-805180), k vymožení nedoplatků na daních ve výši celkem 5.189.777,59 Kč (dále též „exekuční příkazy“) a exekučních nákladů ve výši 101.760 Kč. Podkladem exekučních příkazů bylo dle výkazu nedoplatků mj. rozhodnutí žalovaného o odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru na daň z příjmů právnických osob za rok 2006 ze dne 31. 5. 2010, č. j. 90106/10/390911806486, a platební výměr na penále na dani z příjmů právnických osob za rok 2005 ze dne 16. 6. 2010, č. j. 93052/10/390911806486. Žalobce tyto exekuční příkazy napadl žalobou, o které dvakrát rozhodl Krajský soud v Ostravě, dvakrát byl jeho rozsudek zrušen Nejvyšším správním soudem. Třetím rozsudkem ze dne 18. 11. 2020, č. j. 22 Af 80/2017 – 126, krajský soud žalobu stěžovatele proti exekučním příkazům zamítl a Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti tomuto rozsudku zamítl rozsudkem ze dne 30. 6. 2022, č. j. 7 Afs 394/2020-80. Daňová exekuce zahájená exekučním příkazem na prodej nemovitých věcí byla zcela zastavena rozhodnutím správce daně ze dne 25. 9. 2018, č. j. 3338912/18/3203-00540-805180, které bylo stěžovateli doručeno dne 1. 10. 2018. Dne 16. 8. 2022 bylo správci daně doručeno podání stěžovatele, v němž se domáhal zastavení daňové exekuce vedené na základě exekučních příkazů. O tomto návrhu správce daně rozhodl výše již zmíněným rozhodnutím ze dne 14. 10. 2022, č. j. 3919009/22/3202-80543-806172, a odvolání stěžovatele proti tomuto rozhodnutí zamítl žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím.

[19] Z výše uvedeného je zřejmé, že stěžovatel se svým podáním ze dne 16. 8. 2022 domáhal zastavení již zastavené exekuce, která tudíž proti stěžovateli nadále nebyla vedena, což ostatně sám stěžovatel připouští v kasační stížnosti. Na základě výše uvedeného tak je na místě konstatovat, že správce daně nepochybil, jestliže řízení o tomto návrhu žalobce zastavil podle § 106 odst. 1 písm. d) daňového řádu. Vzhledem k tomu, že daňová exekuce byla před podáním návrhu na její zastavení pravomocně zastavena, nebylo možné se zabývat jejími vadami namítanými stěžovatelem ani stěžovatelem spatřovanou nicotností rozhodnutí, na základě nichž byla daňová exekuce vedena (stěžovatel tvrdí, že v období od 25. 4. 2008 do 4. 6. 2018 neměl žádného jednatele, což mělo mít za následek absenci jeho procesní způsobilosti). Exekučními příkazy, jimiž exekuce byla nařízena, se navíc Nejvyšší správní soud již zabýval v rozsudku 30. 6. 2022, č. j. 7 Afs 394/2020-80, přičemž neshledal jejich nezákonnost, nicotnost ani pochybení při jejich doručování. Přesvědčení stěžovatele o nesprávnosti závěru žalovaného, že byla-li daňová exekuce zastavena, nelze se v rámci daňového řízení domáhat jiného či dalšího rozhodnutí o její zákonnosti, na základě výše uvedeného neobstojí. Stejně je tomu v případě názoru stěžovatele, že žalovaný měl reagovat na zjištění, že podkladová rozhodnutí pro daňovou

exekuci byla nezákonná a měl vydat rozhodnutí, v němž by se nezákonnost uvedených rozhodnutí projevila.

[20] Odkaz stěžovatele na rozsudek NSS č. j. 8 Afs 250/2018-54, v němž se uvádí, že „v řízení o návrhu na zastavení daňové exekuce dle § 181 odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, lze úspěšně zpochybnit vykonatelný exekuční titul, což může vést k zastavení daňové exekuce“, není v této věci relevantní. V tomto rozsudku se totiž Nejvyšší správní soud zabýval přezkumem exekučního příkazu a přezkumem rozhodnutí, jímž byl zamítnut návrh na zastavení daňové exekuce. V nyní posuzované věci se však jedná o odlišnou situaci, kdy exekuční řízení bylo dříve zastaveno, a tudíž nebylo možno o novém návrhu na její zastavení věcně rozhodovat, resp. se zabývat tzv. „jinými důvody“ pro zastavení exekuce, jak se toho domáhá stěžovatel v kasační stížnosti.

[21] Závěr, že důvody uváděné stěžovatelem nelze vztáhnout pod § 181 odst. 2 písm. i) daňového řádu, s nímž stěžovatel v kasační stížnosti polemizuje, krajský soud v napadeném rozsudku neuvedl. K tomuto ustanovení daňového řádu postačuje uvést, že se v posuzované věci neuplatní, jelikož se týká zastavení probíhající daňové exekuce a v posuzované věci žádná daňová exekuce (v době podání návrhu stěžovatele na její zastavení) neprobíhala. Ze stejného důvodu nejsou pro posuzovanou věc relevantní ani stěžovatelem zmíněné závěry Ústavního soudu v nálezech sp. zn. IV. ÚS 3216/14 a II. ÚS 3194/18. Nepřípadná a nepřiléhavá je rovněž argumentace stěžovatele, že s ohledem na judikaturu Ústavního soudu nelze bezvýjimečně trvat na závěru o oddělenosti nalézacího řízení a řízení exekučního a že také v exekučním řízení lze za určitých podmínek úspěšně zpochybnit vykonatelný titul.

[22] Stěžovatel dále v kasační stížnosti uvedl, že žalovaný argument o oddělenosti exekučního a vyměřovacího řízení opřel o rozsudek NSS č. j. 9 Afs 28/2009-124, avšak jím citovaná pasáž představuje naraci, v níž soud shrnuje vyjádření žalovaného ke kasačním stížnostem. Dále tvrdil, že žalovaným uvedená rozhodnutí Nejvyššího správního soudu se vztahují výhradně k přezkumu exekučních příkazů, nikoli rozhodnutí o návrhu na zastavení daňové exekuce. Nejvyšší správní soud uvádí, že uvedené závěry se v rozhodnutí žalovaného nenachází. Touto částí kasační argumentace se tedy není třeba dále zabývat.

[23] Rozhodnutí žalovaného rovněž není nepřezkoumatelné. K argumentaci stěžovatele uvedené v odvolání, v níž namítal neuvedení důvodů pro zastavení řízení o návrhu na zastavení daňové exekuce příkázáním pohledávky z účtu, nevypořádání námítky nicotnosti a absenci statutárního orgánu v rozhodné době, se žalovaný stručně, nicméně s ohledem na předmět řízení dostačujícím způsobem, vyjádřil.

[24] Ustanovení § 181 odst. 2 písm. i) daňového řádu na posuzovanou věc nedopadá, neboť upravuje zastavení probíhající daňové exekuce a v posuzované věci, jak již bylo opakovaně uvedeno, žádná daňová exekuce neprobíhala. Žalovaný a krajský soud se tudíž tímto ustanovením zcela správně vůbec nezabývali a nemohli při výkladu tohoto ustanovení jakkoliv pochybit. Okolnostmi, v nichž stěžovatel spatřuje důvody pro zastavení daňové exekuce, přezkum exekučních titulů a na základě nich uložených

pokračování

povinností, není možné se v posuzované věci zabývat, neboť žádné řízení o daňové exekuci nebylo vedeno. Ze stejného důvodu není možné se zabývat tvrzením stěžovatele, že z jeho strany nemohlo dojít ke spáchání celního deliktu.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[25] Nejvyšší správní soud shledal nedůvodnými všechny stěžovatelem uplatněné námitky, kasační stížnost je proto nedůvodná. Z tohoto důvodu Nejvyšší správní soud podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. kasační stížnost zamítl.

[26] Zároveň Nejvyšší správní soud rozhodl o nákladech řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v řízení úspěch, a právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Procesně úspěšnému žalovanému pak nevznikly v řízení náklady přesahující rámec nákladů jeho běžné úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. června 2025

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu